

mand. Og bestemme De saa absolut — hvad der dog skulde forundre mig — at De ville have ikke blot den nuværende Direktør, men absolut en hvilken som helst Mand, der indsættes til Direktør i Fremtiden, til at staa over de vordende Landbrugsstoler, lad det saa blive bestemt i Loven, hvad Honoraret skal være derfor, i Stedet for at lade det staa blindt hen i Finantsloven, og i Stedet for, at man her ved Afstemningen over mit Forslag om de 4,000 Kr. vil afgjøre et Forslag, som endnu ikke har været til Forhandling og er set fra alle Sider. Jeg har bebudet mit Indlæg i Forhandlingen om den Tante, naar vi komme til Forhandling om Lovforslaget, og lad saa i Forbindelse med Lovforslaget det Spørgsmaal blive afgjort, om Tilshnet med Landbrugsstolerne skal knyttes til Direktørposten ved Landbohøjskolen, og skal det det, lad saa Honoraret blive bestemt i den paagældende Lov og ikke ved løse Bestemmelser paa Finantsloven. Det er nemlig to forskjellige Ting. Her have vi kun i Henhold til Bestemmelserne i Lønningslov af 1ste April 1871 at bestemme Landbohøjskolens Direktørs Honorar, men ikke i det Løse en eventuel Gage for en Bestilling, som endnu ikke er tillagt Direktøren. Jeg mener at have opfattet Tidens Aand, der er Rindelighed og Rigelighed paa alle Punkter, gjenemsnitlig 100 pCt. Forøgelse, naar jeg har stillet mit Forslag om at fastsætte Honoraret til 4,000 Kr. Jeg erklærer udtrykkelig — som de Herrer jo ogsaa kunne vide, og hvad der ligger i selve Indholdet af mit Forslag — at det ikke er stillet paa Trods af en æret Kollega her i Salen. Paa ingen Maade. Det er tværtimod stillet uden Hensyn dertil, af Grunde, der ligge i selve Sagens Natur, og jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at den Vedkommende selv, hvis han — hvad jeg godt forstaar, at han ikke gjør — vilde deltage i Forhandlingerne om denne Sag, vilde erkjende, at min Stilling i denne Sag er haade klarest og korrektest og i fuldt Maal imodkommende mod de Interesser, der her er Tale om at faae varetagne gennem den paagældende Direktør. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Forslag. Mit næste Vædringsforslag under Nr. 4 udenfor Udvalgets Liste angaar Fiskeriet, og der har jeg et Par Ord at sige til den høitærede Minister. Ministeren bebrejdede mig, at jeg — paa Grund af absolut nødvendig Fraværelse, da den sidst var paa Tale her — vovede at tage denne Sag op paany. Jeg maa tillade mig at sige, at jeg i den Henseende har samme Ret til at tale som den ærede Minister. Han har kun den

Ret forud for mig, som Forretningsordenen giver ham til at tale oftere, og naar han vil, dog indenfor Forretningsordenens Bestemmelser, men ellers have vi samme Ret. Jeg har samme Ret, ja, jeg kan vel sige samme Blikt til at kritisere den ærede Ministers Handlemaade, som Ministeren har til at forsvare sig. Jeg forstaar ikke den ærede Ministers Ytringer, naar han siger, at hvis Thinget fulgte mig — hvorfor der jo under de nuværende politiske Forhold ingen Fare er — saa vilde man gjøre Skade, og at det dog ikke kunde være min Hensigt at skade. Hvad er det, man derved maa gjøre Skade? Jeg forstaar ikke den ærede Minister anderledes, end at, dersom Folkethinget ved at stemme for mit Forslag beslutter derigjennem at udtale en Misbilligelse af denne forbausende Anvendelse af klare Lovbestemmelser, hvorefter en hel Masse lokale Bunde ere staaede sammen til en Fjerdedel af eet lokalt Band, saa gjør man Skade. Det skal formentlig forstaaes saaledes — jeg beder Ministeren rette mig, hvis jeg ikke opfatter ham rigtig — at naar Folkethinget tager en Beslutning i et saadant slagvant Tilfælde, som her foreligger, af Misforstaaelse — thi Mangel paa god Billie antager jeg ikke, det er — i Anvendelsen af en Lov til Skade for et stort Antal Mennesker, saa lader Ministeren sig paavirke deraf? Hvorledes nemlig? Paa sædvanlig parlamentarisk Vis? Saaledes at han tager Hensyn til Beslutningen, og søger at gjøre Feilen god igjen? Nei! Naar det er "Skade" at udtale sig saaledes, saa siger Ministeren derved: Nei, saa vil jeg staa paa Mit, og saa vil jeg kun lade mig tvinge af Domstolene; jeg lader mig irritere af en saadan Beslutning fra Folkethingets Side, og saa skal ikke Folkethinget faae mig til at gaa ind paa det, det vil have. Saa faar det gaa ud over Fiskerne. Ja, dette er en Illustration til det Forhold, hvori Folkethinget sidder: Det hæver sin Kontrolmyndighed, vedtager i Følge sin Overbevisning Beslutninger, og disse virke saa i modsat Retning af al sædvanlig parlamentarisk Opfattelse og Betragtning, idet de paavirke Ministeren til at gaa den modsatte Vej, fordi det nu en Gang er Provisorie-Politikens Særkjende, at Folkethingets Beslutninger maa ikke gælde. Dersom det høitærede Folkething derved imod gaar udenom selve Kærnen, gaar og smaffer for Ministeren, beder ham pent om det, lister sig paa Hofestoffer over Spørgsmaalet, over den egentlige Sag, saa ligger Sagen hos den velvillige Minister, der altsaa har sine parlamentariske Principer